

Μὰ τ' ἄγιον ὄνομα —
Πατρίδος Ἑλλάδος,
Ἐνόσῳ δὲ πιστος
Ημᾶς βεβηλοῦντο μένοντο νομίζουσιν
Μὲ χεῖρ' ἐκδικήσεως,
Αὐτὸν θὲ κτυπῶμεν;
Τὴν φύκην τὸν Θάγχτον
Πνευτοῦ θὰ σκορπώμεν,
Ἐώς οὖ τοῦ Ἄραβος
Ἐκλείψ' ή φυλή! —

Σκιαὶ τῶν πατέρων μας,
Πανόλειρι σκιρτάτε,
Τὸ ἔγιος τὸ δύστηνον
Ἴδοὺ ἀνιστάται,
Ἴδοὺ τῶν προγόνων μας
Ἡ φίλη αὐγή.
Μὰ ὅλα τὰ βάσανα
Ουμάτων ἀθώαν,
Μὰ τ' ἄγια αἷματα
Τοσούτων ἡρώων
Ἡ τίγρις εἰς αἴματα
"Ω! ναὶ θὰ πνιγῃ! ..

Φρικτῆς ἐκδικήσεως
Ὕγερθη βραχίων,
Ἐν μέσῳ δὲ βάρος
Θανάτων μυρίων
Θὰ εἴπῃ τὸ δύστατον
Γκιαζύρ φονικόν ...
Σκιαὶ τῶν πατέρων μας
Πανόλειρι σκιρτάτε,
Τὸ ἔθνος τὸ δύστηνον
Κινοῦν ἀνιστάται
Ρόμφοις ἐλεύθερον
Φθογῶν μαγικῶν!

ΚΛΕΑΝΘΗΣ I. ΠΑΠΠΑΖΟΓΛΟΥΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Μεξικόν τῷ συνωνύμῳ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης, ὑπὸ I. Καρασούτσα, πρὸς χρῆσιν τῶν σχολείων καὶ Γυμνασίων. Er' Αθήναις 1865.

Ο κύριος Καρασούτσας διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ λεξικοῦ τούτου ἀνεπλήρωσε τὸ μέγα κενόν, τὸ δύοιον τέως συνησθάνοντο οἱ διδασκόμενοι τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν, διότι διμολογουμένως ή κατ-

τάλληλος ἐκλογὴ καὶ χρῆσις λέξεως ἐχούστη; καὶ ἄλλην συνώνυμον δὲν εἶναι ἔργον εὔκολον ὅμοιος εἰς τὸν εἰδότα μίαν τινα γλῶσσαν, πολλῷ δὲ μᾶλλον εἰς τὸν ἐφιέμενον αὐτὴν μαθεῖν. Διὰ τῆς βοηθίας λοιπὸν τοῦ λεξικοῦ τῶν συνωνύμων εὐχερεστέρα καθίσταται ἡ ἀποφύγη τῶν σκοπέλων καὶ διμαλωτέρη ἡ μέθιδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Γαλλικῆς γλῶσσης, ητις κατέστη σήμερον γλῶσσα κοινὴ πᾶσι τοῖς πεπολιτισμένοις λαοῖς.

Οἱ "Ελληνες συγγραφεῖς. Δημοσθέους ὁ περὶ Στεγάρου λόγος, μεταφρασθεὶς ὑπὸ X. Παμπόνηκη. Er' Αθήναις 1865.

'Ολίγιστοι δυστυχῶς τῶν παρ' ἡμῖν λογίων, ὃς καὶ ἄλλοτε εἴπομεν, συντελοῦσιν εἰς τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν καὶ μόρφωσιν τῶν συμπολιτῶν τῶν οἱ πλεῖστοι τούτων περιορίζονται εἰς τὰς ἐν τῷ Πανεπιστημῷ ἡ καὶ ἐν τοῖς Γυμνασίοις ἔκριτες παραδόσεις τῶν καὶ οὐδόλως ἀναλογίζονται ὅτι ὑπάρχουσι καὶ πολλαὶ ἄλλαι τάξεις ἀνθρώπων μὴ δυναμένων μὲν νὰ φοιτῶσιν ἐς ἀεὶ εἰς τὰ σχολεῖα καὶ τὰ πανεπιστήμια πρὸς ἀκρόασιν μαθημάτων, ἐπιθυμούντων δὲ γὰ ἔχωσι τι καὶ ἐν οὐκω πρὸς ἀνάγνωσιν. Διὸ μέγας ὀφείλεται ἔπαινος εἰς τοὺς ἀνδρας ἐκείνους ἐν οἷς καὶ ὁ κύριος X. Παμπόνηκης, δοτις καίτοι προθετικῶς τὴν ἡλικίαν, δὲν διανέι ἐν ἔργοις τὰς γηραιάς ἡμέρας του, ἀλλ ἀταχολεῖται περὶ τὴν συγγραφὴν διαφόρων ἐπωφελῶν τῇ νεότητι πονημάτων. Νομίζομεν δὲ περιττὸν νὰ εἴπωμέν τι περὶ τοῦ παρ' αὐτοῦ μεταφρασθέντος λόγου. Ο λόγος οὗτος έθεωρήθη ἀνέκαθεν ὃς τὸ ἀριστούργημα τῆς ἑπτορικῆς, ἔτυχε δὲ μεταφραστὴν ἐνα τῶν ἀξιολογωτέρων διδασκάλων τῆς ἐποχῆς μας.

ΑΠΟΦΘΕΩΜΑΤΑ.

Τὸ μεθυστικώτερον πάντων τῶν ποτῶν, καὶ ἐν ταῖς χώραις ἐκείναις ὃν δ οἶνος προξενεῖ πλείστην καρπούρων, εἶναι ἀναγνιζέσθως... τὸ ὑδωρ τῆς Αὐλῆς.

* * * Ἀγγίνοες λόγοι εἰς τὸ στόμα ἐνὸς μωροῦ, ὃς καὶ τὰ χρυσᾶ νομίσματα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πτωχοῦ, ἀείποτε γεννῶσιν ὑποψίαν ὅτι προέρχονται ἐκ κλοπῆς.

* * Ό χαρακτήρ τοῦ ποιητοῦ είναι κρημά τι τῆς ἀφροσύνης τοῦ ἀσώτου καὶ τῆς πλεονεξίας τοῦ φιλαργύρου.

* * Εὑρίσκομεν τὴν ζωὴν τόσῳ σύντομον, καὶ δημοσίας ἐπικαλούμεθα ὡς τι εὐεργέτημα τὴν ὑπνον, ὅστις ἀφαιρεῖ τὸ ἥμισυ αὐτῆς.

* * Άσεμνος γυνὴ είναι φαγητὸν ἀνάλατον.

* * Ό ἐν τοῖς νεκροταφίοις ἀναπνεόμενος ἀήρ ἔξχυνται τὰς σκέψεις μας.

* * Οὐδ' ἡ χεὶρ τὸν ἁμαρτητα λίθον οὐδὲ τὸ στόμα τὸν φυγόντα λόγον δύναται νὰ κρατήσῃ.

* * Φοβερώτερος είναι στρατὸς ἐλάφων ἔχων στρατηγὸν λέοντα, ἢ στρατὸς λεόντων στρατηγούμενος ὑπὸ ἐλάφου.

* * Ό χρυσὸς είναι καταπειστικώτερος τῶν ἑρητόρων, διὸ καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον «χρυσοῦ λα-λοῦντος, πᾶς ἀπρακτεῖται λόγος.»

— Ή ! καὶ πολὺ, κύριε μου! εἴμαxi πτωχὸς ἄνθρωπος, ἔχω οἰκογένειαν, καὶ μὲ ὑπεσχέθησαν πενήντα φράγκα ἀν ήθέλετε νὰ γράψετε δύω μά-νον στίχους εἰς αὐτὸ τὸ λεύκωμα.

— Πενήντα φράγκα!

— Μάλιστας καὶ ἐπειδὴ πλησιάζει ἡ προθε-σμία νὰ πληρώσω τὸ ἐνοίκιον, αὐτὸ θὰ μὲ διευκό-λυνε.

— Εἴχετε, εἴπατε, οἰκογένειαν;

— Μάλιστα, Κύριε.

Ο Βερανζέρος λαμψάνει εὐθὺς τὸ κονδύλιον, λέγων. Ω! τώρα ἀλλάζει καὶ γράφει τὰ ἔξης,

«Il est un Dieu, devant lui je m'incline,
Pauvre et content sans lui demander rien,
que la suppression des albums.»

Ήτοι

«Τίπαρξιν Θεοῦ δόξαζω, πρὸ αὐτοῦ γονυκλιτῶ,
Πάνης κ' εὐχαριστημένος τίποτε δὲν τοῦ ζητῶ,
εἴμη τὴν κατάργησιν τῶν λευκωμάτων.»

Γνωστὸν δ' ὅτι οἱ δύω στίχοι είναι ἡ ἀρχὴ ἐνδὲ τῶν περιφημοτέρων ἀσμάτων τοῦ ποιητοῦ,
«Le Dieu des bonnes gens.»

I. K.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΕΡΙ ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ.

Πτωχός τις μεταπράτης βιβλίων εἰσέρχεται μίαν δημέραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ποιητοῦ Βεραν-ζέρου.

— Κύριε, τῷ λέγει, ἔρχομαι νὰ σᾶς παρακα-λέσω νὰ λάβετε τὴν καλωσόντην νὰ μοῦ γράψετε δύω στίχους εἰς αὐτὸ τὸ λεύκωμα.

— Ηοίος σᾶς στέλλει;

— Κύριός τις δ' ὁ δόποιος δὲν σᾶς γνωρίζει μὲν προσωπικῶς, ἀλλὰ θεωρεῖ μεγάλην εὐτυχίαν του νὰ λάθῃ ἐν αὐτόγραφον τῆς χειρός σας.

— Δὲν γράφω ποτὲ εἰς λευκώματα. Λυποῦμαι πολὺ, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ κάμω αὐτὸ τὸ δόποιον μὲ ζητεῖτε. Υπάγετε εἰς τὸ καλόν.

— Ή ! Κύριε πέσον ηθελε χαρῇ ἐκεῖνος δόποι μ' ἔστειλε . . .

— Πιθανὸν, καὶ τῷ εἴμαι εὐγνώμων ἀλλὰ δὲν ἡμπορῶ κατ' οὐδένα τρόπον. . .

— Καὶ δημος ἡθέλετε ὑποχρεώσει πολὺ κ' ἐμὲ τὸν ἴδιον.

— Καὶ τί ἐνδιχφέρεσθε σεῖς εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγ-μα;

Πληθυσμὸς Μαυροβουκίου. — Ήμερολόγιον ἐκδοθὲν τῇ Πρωτευούσῃ Σεπτέμβριη περιέχει τὰς ἔξης στατιστικὰς πληροφορίας περὶ τοῦ Μαυροβουκίου:

Κατὰ τὴν ἀπὸ 14 Οκτωβρίου 1863 μέχρι 14 Οκτωβρίου 1864 γενομένη ἀπαριθμησιν, ὅλος δι-πληθυσμὸς τοῦ Μαυροβουκίου καὶ τῆς Βέρδης συμποσοῦται εἰς 196,238 ἄτομα, ὃν 96,889 ἀρρενία καὶ 96,339 θήλεων. Οἱ ἀριθμὸι τῶν ἐγγε-γραμμένων στρατιωτῶν είναι 25,000, καὶ χρείας τυχούστους προστίθενται ἄλλαι 10,000 ἀνδρῶν. Ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ είναι ὁ βοιθόδας Μίρκος Πέτροβιτς Νιεγόστης 500 ἀνδρες ὑπηρετοῦσιν ὡς φύλακες. Οἱ ηγεμῶν ἔχει δύο γραμματεῖς καὶ τρεῖς ὑπασπιστὰς. Ή γερουσία, τὸ ἀνώτατον δι-καστήριον ἔχει ἓνα πρόεδρον, ἓνα ἀντιπρόεδρον, 16 γερουσιαστὰς καὶ ἓνα γραμματέα. Οἱ ἑτήσιοι φόροι συμποσοῦται εἰς 100 χιλ. φλωρίνια. Οἱ κληρος συνίσταται ἐκ τριῶν πρωτοπρεσβυτέρων καὶ 400 ιερέων. Ἐνδεκα μοναστήρια συμπεριλαμ-βάνεσσιν δλίγους μοναχούς. Εν τῇ πρωτευούσῃ ὑπάρχει σχολεῖον μὲ 4 τάξεις, καὶ εἰς ἄλλας κώμας 11 σχολεῖα μὲ 2 τάξεις; ἔκαστον.